

Onder ons

Van Emma Straub verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Badgasten

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Emma Straub

Onder ons

Vertaald door
Marion Drolsbach en
Ellis Post Uiterweer

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3494 8

© 2016 Emma Straub

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam, Marion Drolsbach en Ellis Post Uiterweer

Oorspronkelijke titel *Modern Lovers*

Oorspronkelijke uitgever Riverhead

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustraties © Deborah Pendell / Arcangel (vrouw met hoed); © Kerry Norgard / Arcangel (zittend kind); © Buffy Cooper / Trevillion Images (vrouw met gespreide armen); © Buffy Cooper / Trevillion Images (liggende vrouw); © Patrick Ryan / EyeEm / Getty Images (honden); © Image Source / Getty Images (joggende vrouw)

Foto auteur © Erik Magidan Heck

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Nina,
die de verhuizing naar Ohio zo leuk afschilderde,
en voor de Rutland Readers,
met veel dank voor het warme buurtgevoel zeven jaar lang

Als ik me kon settelen
dan zou ik me settelen.

PAVEMENT

Jij kunt er niets aan doen, maar wij ook niet.
Samen, machtig verleden, beheersen we alles.

KENNETH KOCH

DEEL I

Ruby Tuesday

MAKELAARSKANTOOR MARY ANN O'CONNELL

Nieuw in ons bestand

Schitterende negentiende-eeuwse blikvanger met 5 slaapkamers op toplocatie in Ditmas Park. Veel oorspronkelijke details, waaronder schuifdeuren, lijstwerk, sierlijke monumentale trap met houtsnijwerk. Gemoderniseerde keuken, nieuw dak. Houtkachel. Dubbele garage. Elegant woonhuis in het hart van de wijk, vlak bij de winkels en restaurants van Cortelyou Road, vlak bij de subway. Een aanrader!

In juni werd de leesclub bij Zoe thuis gehouden, en dat betekende dat Elizabeth hooguit een halve straat door hoefde te sjouwen met haar zware aardewerken kom vol spinaziesalade met walnoten en verkrumelde geitenkaas. Ze hoefde niet eens over te steken. Van het twaalftal vrouwen van hun groepje hoefde niemand ver te reizen, daar ging het om. Het was al lastig genoeg om de agenda's af te stemmen en een roman te lezen (hoewel in feite maar de helft van de groep ooit iets uitlas) zonder dat er van mensen werd verlangd dat ze de subway namen. Met hun echte vriendinnen moesten ze maar in hun eigen tijd afspreken en desnoods met de auto de halve stad doorrijden om ergens te gaan eten, maar dit was dichtbij. Dit was makkelijk. Dit was de laatste bijeenkomst voor de zomervakantie. Elizabeth had aan zes van de twaalf een huis verkocht. Ze had er belang bij om te zorgen dat ze tevreden waren, hoewel het eerlijk gezegd ook prettig was als mensen uit Brooklyn wegtrokken en naar de voorsteden verhuisden of terug naar waar ze vandaan kwamen, want dan kreeg ze dubbele courtage. Elizabeth hield van haar baan.

De rest van de leesclub bestond uit buurvrouwen met wie ze

anders nooit iets te maken zou hebben gehad, maar Zoe en zij waren oude vriendinnen. Hartsvriendinnen eigenlijk, ook al zou ze dat misschien niet durven zeggen waar Zoe bij was, uit angst dat die haar om zo'n kinderachtige opmerking zou uitlachen. Lang geleden, in het stenen tijdperk na hun universitaire studie, hadden ze samen in ditzelfde huis gewoond, toen ze het riante negentiende-eeuwse pand hadden gedeeld met Elizabeths vriend (nu haar man) en twee jongens uit hun collectief in Oberlin. Het was altijd fijn om met een grote schaal met iets zelfgemaakts naar Zoe's huis te lopen, want dan voelde ze zich weer een twintiger, in de schemerzone van rijk aan wat-de-pot-schaft en arm aan geld. Ditmas Park was een wereld verwijderd van Manhattan (maar hemelsbreed hooguit vijftien kilometer), een groepje negentiende-eeuwse huizen zoals je die overal in Amerika kunt aantreffen, met in het noorden de paradeplaats in Prospect Park en in het zuiden Brooklyn College. Hun andere vrienden van de universiteit waren verhuisd naar appartementsgebouwen zonder lift in de East Village of mooie herenhuizen in Park Slope, aan de andere kant van het uitgestrekte park, maar omdat zij alle drie verliefd waren op het idee van een echt woonhuis, waren ze daar terechtgekomen, ingeklemd tussen oude dames van Italiaanse afkomst en sociale huurappartementen.

Toen hun huurcontract was afgelopen, had Zoe geld geleend van haar ouders, een Afro-Amerikaans stel dat als discoduo aardig fortuin had gemaakt, om het huis te kunnen kopen. Zeven slaapkamers, drie badkamers, een centrale hal, een oprit en een garage voor honderdvijftigduizend dollar. Het mufte tapijt en de dikke lagen loodhoudende verf kregen ze erbij cadeau. Elizabeth en Andrew waren toen nog niet getrouwd, laat staan dat ze samen een bankrekening hadden, en dus hadden ze ieder apart de huur overgemaakt naar Zoe's ouders in Los Angeles. Na verloop van tijd had Zoe nog meer

geleend om te renoveren, maar de hypotheek was in elk geval afbetaald. Elizabeth en Andrew waren voor een poosje naar een paar straten verder verkast, helemaal aan de kant van Stratford Road, en zo'n twaalf jaar geleden, toen hun zoon Harry vier was, hadden ze drie huizen verderop iets gekocht. Inmiddels was Zoe's optrekje twee miljoen waard, of misschien wel meer. Er ging een rillinkje door Elizabeth heen toen ze eraan dacht. Elizabeth en Zoe hadden geen van beiden verwacht dat ze ruim twintig jaar later nog steeds in deze buurt zouden wonen, maar de tijd was nooit rijp geweest om weg te trekken.

Elizabeth liep de trap op naar de brede veranda en gluurde door het raam. Zoals gewoonlijk was zij de eerste. De eetkamer was klaar, de tafel was gedekt. Zoe kwam door de klapdeuren de keuken uit met in elke hand een fles wijn. Tevergeefs probeerde ze een lok haar uit haar oog te blazen. Ze droeg een strakke spijkerbroek en een versleten topje, met verschillende rammelende kettingen over elkaar heen. Het maakte geen enkel verschil of Elizabeth met Zoe meeging naar de kringloopwinkels waar ze vaak kwam of naar de boetiekjes die ze leuk vond, want niets stond Elizabeth zoals het Zoe stond. Zoe was op haar vijfenveertigste nog net zo ongelooflijk cool als ze op haar achttiende was geweest. Elizabeth tikte tegen het raam en zwaaide toen Zoe opkeek en lachte. Ze wenkte Elizabeth met haar slanke bruine vingers naar binnen. 'De deur is open!'

Binnen rook het naar basilicum en verse tomaten. Elizabeth liet de deur met een klap achter zich dichtvallen en zette haar salade op tafel. Ze schudde met haar polsen, die een knappend geluid maakten dat klonk als vuurwerk.

Zoe liep om de tafel heen en zoende haar op haar wang. 'Hoe was je dag, lieverd?'

Elizabeth draaide haar hoofd van links naar rechts. Er klikte iets. 'Ach, je weet wel,' antwoordde ze. 'Gewoon. Kan ik iets

doen?’ Ze keek om zich heen. ‘Moet ik even naar huis gaan om iets te halen?’ Zelfs in Ditmas Park was een dinertje voor twaalf personen heel wat voor een gastvrouw. Meestal kon alleen een klein deel van de leesclub komen, en dan redde ze het net door iedereen aan de gewone eettafel te proppen. Maar af en toe, vooral vlak voor de zomer, lieten alle vrouwen weten dat ze graag wilden komen, en afhankelijk van bij wie het was, moest de groep met klapstoelen over straat, zodat ze niet als een stel mokkende kinderen op Thanksgiving op de grond hoefden te zitten.

Boven klonk het alsof er iets zwaars op de grond viel – *bonk* – en daarna nog twee keer – *bonk, bonk*.

‘Ruby!’ gilde Zoe naar het plafond. ‘Kom even hallo zeggen tegen Elizabeth!’

Er klonk een gedempte reactie.

‘Welnee, dat hoeft niet,’ zei Elizabeth. ‘Waar is Jane? In het restaurant?’ Ze deed haar mond open om nog iets te zeggen – ze had nieuws, echt nieuws, dat niet geschikt was voor de oren van hun buurvrouwen, en dat wilde ze aankaarten voordat er werd aangebeld.

‘We hebben een nieuwe sous, en ik weet zeker dat Jane als een drilsergeant over zijn schouder meekijkt. Je weet hoe het in het begin gaat, altijd een drama. Ruby! Kom naar beneden en zeg hallo voordat iedereen er is die je niet kunt uitstaan!’ Zoe wreef met haar vingers over haar wenkbrauwen. ‘Ik heb haar net ingeschreven voor die voorbereidingscursus voor haar SAT-test waar je me over vertelde, en ze is pissig.’ Ze maakte een geluid als een torpedo.

Boven werd met een deur geknald, en daarna klonken er voetstappen op de trap, als een kudde lichtpotige olifanten opgesloten in het lijf van een tiener. Op de onderste tree bleef Ruby abrupt staan. In de weken sinds Elizabeth Ruby voor het laatst had gezien, was haar haar van zeegroen in paarsachtig

zwart veranderd, en het zat boven op haar hoofd in een rond knotje.

‘Hoi, Ruby,’ zei Elizabeth. ‘Hoestie?’

Ruby pulkte aan haar nagellak. ‘Gewoon.’ Haar gezicht was rond en zacht, in tegenstelling tot dat van Zoe, maar ze hadden dezelfde ogen – een beetje smal, het soort ogen dat ervoor was gemaakt om wantrouwig te kijken. Ruby’s huid was drie tinten lichter dan die van Zoe, en met de lichtgroene ogen van Jane zou ze er zelfs zonder het paarse haar en de chagrijnige blik afschrikwekkend hebben uitgezien.

‘De diploma-uitreiking is toch donderdag? Wat trek je aan?’

Ruby maakte een bromgeluidje als een kazoo – de torpedo van haar moeder maar dan andersom. Gek, wat ouders hun kinderen aandeden. Zelfs als ze er geen moeite voor deden, werd alles gereproduceerd. Ze keek naar haar moeder, die knikte. ‘Ik wil heel graag een van mama’s jurken aan, die witte, weet je welke ik bedoel?’

Dat wist Elizabeth inderdaad. Zoe was niet alleen goed in kleren kopen, maar ook in het bewaren ervan. Het was maar goed dat ze getrouwd was met een vrouw die elke dag dezelfde spijkerbroek droeg en slechts een paar verschillende overhemden had om uit te kiezen, want in hun reusachtige inloopkast was geen plaats meer voor iets anders. De witte jurk was een overblijfsel uit hun jeugd: een gehaakt lijfje dat meer gat dan stof was, met een sliertjesrok die iets lager dan fatsoenlijk begon. Het was zo’n jurk die je op vakantie in Mexico in 1973 over een badpak droeg. Hij was oorspronkelijk van Zoe’s moeder geweest, dus waarschijnlijk zat er diep in de naden methaqualonpoeder vastgekoekt. Voordat Elizabeth de Bennetts had leren kennen, had ze nog nooit ouders ontmoet die een leven leidden waar hun kinderen tegelijkertijd trots op waren en zich voor schaamden. Cool was prima, maar alleen tot op zekere hoogte.

‘Wauw,’ zei Elizabeth.

‘We zijn er nog niet helemaal uit,’ zei Zoe.

Ruby zuchtte theatraal en sprong van de onderste tree net toen er werd aangebeld. Voordat de buurvrouwen binnendruppelden, ieder met in haar handen een met aluminiumfolie afgedekte schaal, was Ruby de keuken in en uit gevlogen, en nu holde ze met een bord vol eten de trap op.

‘Hoooi,’ kirden drie vrouwen in koor.

‘Hoooi,’ kirden Elizabeth en Zoe terug. Hun stemmen vertolkten het lied van de dag, de enthousiaste kreet van het exclusieve vrouwendinertje.

Wanneer Elizabeth 's avonds niet thuis was, moest Andrew voor de maaltijd van Harry zorgen. In tegenstelling tot de meeste jongens in de tienerleeftijd, die desnoods karton eten als er maar pizzabeleg op ligt, had Harry een verfijnde smaak. Als peuter at hij om dingen heen, en de afgekeurde etenswaar belandde op een stapeltje op de rand van zijn bord: olijven, avocado, tenzij in de vorm van guacamole, smeerkaas, *kale*, sesamzaad, tomaat, tenzij in tomatensaus. De lijst was lang en veranderde regelmatig. Andrew had het idee dat er elke keer dat hij moest koken weer iets nieuws aan was toegevoegd. Hij trok de deur van de koelkast open en keek erin. Iggy Pop, hun magere lapjeskat, gaf kopjes tegen Andrews schoen.

'Harry,' zei hij, en hij draaide zijn hoofd in de richting van de woonkamer. Hij hoorde de elektronische klanken van Harry's geliefde game, *Secret Agent*. Een kikker in een trenchcoat en met een Sherlock Holmes-pet op speelde de hoofdrol, en voor zover Andrew kon zien, was het bedoeld voor kinderen van een jaar of acht. Harry toonde totaal geen interesse in *Call of Duty*, of in *Grand Theft Auto*, of in de talloze andere games waar moord en prostitutie bij kwamen kijken, en daar was Andrew

blij om. Het was beter om een zoon te hebben die van kikkers hield dan een die van automatische wapens hield. Een zoon die vriendelijke games speelde en die vuistdikke fantasyboeken over muizen las. Harry en hij leken op elkaar, een blanke pit in een ruwe bolster. Was dat niet wat iedereen wilde?

‘Harry,’ zei Andrew nog eens. Hij deed de koelkast zachtjes dicht en kwam overeind. ‘Harry.’

Het geluid van de game hield op. ‘Ik hoorde je de eerste keer al, hoor pap,’ zei Harry. ‘Laten we pizza bestellen.’

‘Zeker weten?’

‘Waarom niet?’ De gamegeluiden waren weer te horen. Andrew haalde zijn telefoon uit zijn zak en liep door de deur de woonkamer in, met Iggy achter zich aan. Buiten was het nog licht, en even voelde Andrew zich verdrietig bij de aanblik van zijn zachtaardige zoon, die op een prachtige juni-avond liever binnen bleef. Niet in zijn eentje in het park met een voetbal op het doel schieten, geen spontaan potje basketbal, zelfs niet stiekem op een beschut bankje een sigaretje roken. Harry zag er bleek uit, nee – Harry wás bleek. Hij droeg een goed passend zwart sweatvest met de rits dicht tot aan zijn kin. ‘Doe je mee?’ vroeg Harry. Hij keek op, met zijn bruine ogen glanzend zoals altijd, en toen stopte Andrew zijn verdrietige gevoelens diep weg en ging naast zijn zoon zitten. Iggy Pop sprong op zijn schoot en krulde zich op. De kikker knipoogde en de game begon.

Iemand had betaald gekregen om het achtergrondmuziekje te componeren, dat tingelende wijsje dat aldoor werd herhaald. Iemand werd ook betaald om de muziek te componeren die als achtergrond diende bij spannende momenten in soapseries. En ringtones voor mobiele telefoons. Iemand had daar geld voor gekregen; misschien kreeg die nu nog royalty's.

Andrew had op de basgitaar nooit uitgeblonken, maar hij was wel goed geweest in melodietjes bedenken. Waarschijn-